

PTAČÍ SRDCE :: KNIHA DRUHÁ

JAN HAMOUZ

Třetí ucho

HOST

© Jan Hamouz, 2021

Cover illustration © Filip Štorch, 2021

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2021 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1071-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-1072-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1073-3 (MobiPocket)

Mému synu Jáchymovi.

YERVIL

ADALONSKÉ KRÁLOVSTVÍ

BÓRZAGÁN

Verna

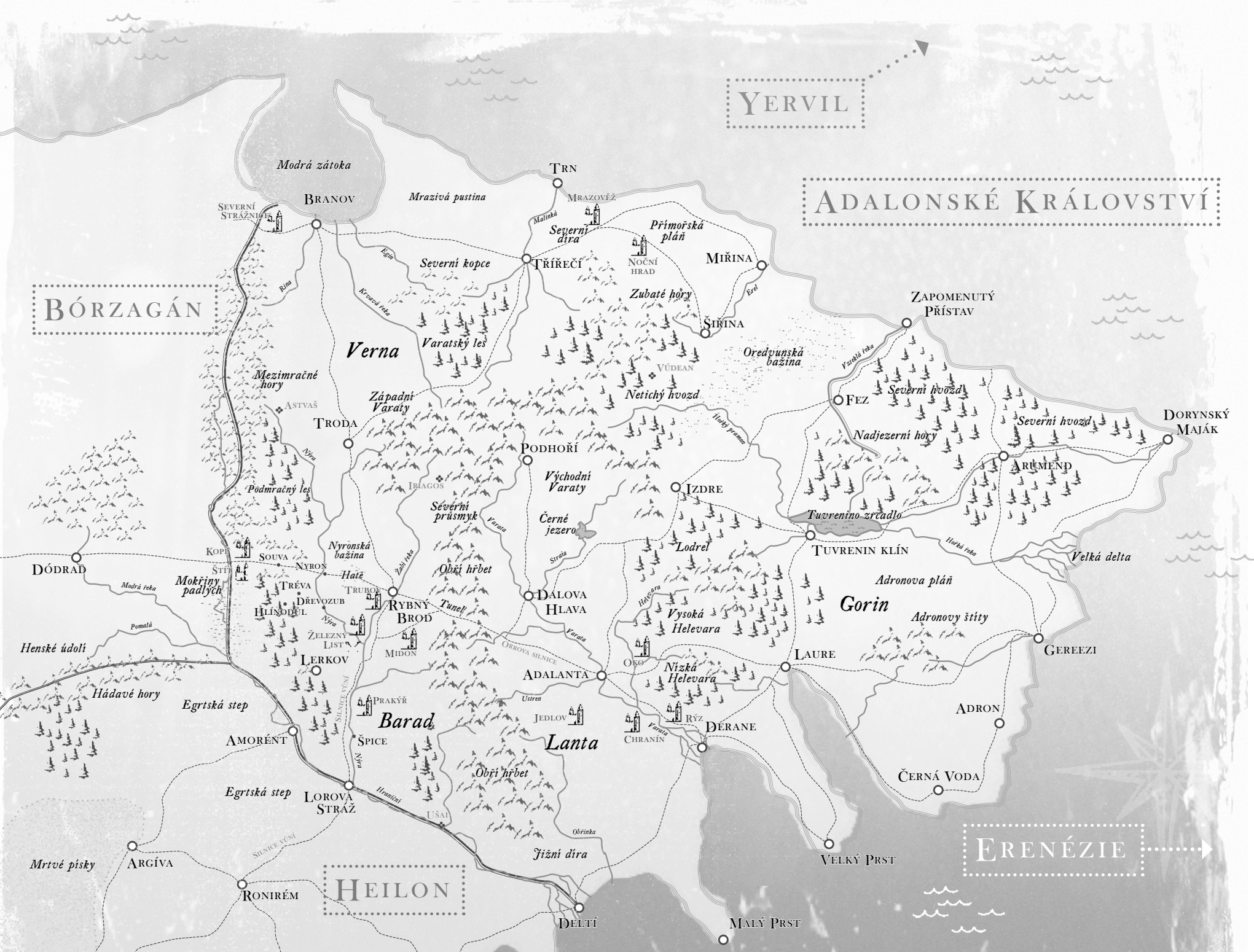
Barad

Lanta

Gorin

HEILON

ERENÉZIE

Prolog

Z oblohy se hustě sypal sníh. Vločky veliké jako nehet poletovaly všude a znesnadňovaly ve Ztracenovodě už tak složitou orientaci. Plameny pouličních pochodní syčely a třepotaly se; vypadaly jako zvířata bojující o přežití. Však jich také během večera spousta chcípla a teď visely v namrzlých měděných držácích černé a smutné, marně čekající na někoho, kdo by je znovu zapálil.

Neznat tuhle cestu nazpaměť, nejspíš by se ztratil. A to by mohlo být to poslední, co by se mu v téhle svinské zimě stalo. Pochyboval, že by mu nějaká dobrá duše otevřela dveře svého domu; ve městě se teď potulovalo víc žebráků a násilníků než kdy dřív a lidé byli nedůvěřiví. Jenže on cestu znal tak, že by mohl jít se zavázanýma očima. *Cesta za pitím je skoro stejně sladká jako cesta za láskou*, vzpomněl si na staré pořekadlo a usmál se. *Ale jen skoro...*

Ještě pořád cítil pod rukama teplé Ketemino tělo. Dokázal si vybavit každý detail — veliké hnědé oči, do jejichž hlubin se tak rád propadal, pihu na levém víčku, dlouhé vlasy v barvě slámy,

široké boky, které ho dráždily k nesnesení, nepříliš velká ňadra, a ty šikovné prsty, kterými mu dokázala dělat věci, pro něž by snad i zabíjel. Ach, ty její prsty... Už jen matně si vzpomínal, jak byla zpočátku neohrabaná, jak plaše se dívala, jak nevěděla, co má dělat. Ty časy už nadobro minuly.

Vítr mu zacloumal kápí a vehnal do obličejů hrst vloček. Přitáhl si plášť těsněji k tělu a klopytal dál do Kovářské uličky, bořil se do sněhu, tápal rukama po zdech domů a málem upadl na namrzlých Dračích schodech. *A tohle všechno pro pár korbelů piva a řeči opilých přátel?* Znovu se mu před očima zjevila Ketema zarávající nehty do příkrývky. Na okamžik se zastavil a nejistě se obrátil. Do domu jejího otce bylo odsud blíže než ke Kosti. Takže co teď? Vrátit se do náručí milované ženy, nebo strávit večer popíjením s přáteli? Kdyby se nechal vést svou touhou, měl by jasno hned. Ale tady šlo o tradici. Už celé roky se přece scházejí v Kosti, každý poslední den v týdnu. Pokud někdy někdo vynechal, bylo to jen proto, že ho posedla horkost nebo silný kašel. Navíc má pro ně dnes novinu, kterou by se slušelo řádně zapít. *Bohové, připadal bych si jako zrádce.* Potlačil vidinu nahého Ketemina těla a pokračoval v cestě.

Když vešel do krčmy, horko a hluk ho málem porazily. Spokojeně se zasmál. Pakos vždycky myslel na teplo svých hostů i rodiny — ohniště s dýmníkem bylo vestavěno do stěny oddělující krčmu od jizby, v níž bydlel Pakos se ženou a dvěma dcerami. Oheň tak zahřívá je i hosty. Ohnivé okénko, jak mu všichni říkali, mělo ale i jinou výhodu — daly se jím sledovat Pakosovy dcery, když se před spaním převlékaly. To už byla celá hospoda většinou opilá, a tak se co chvíli některý z hostů zvedl, aby si mohl patnáctiletá dvojčata dobře prohlédnout. Pokud to bylo v dobrém, šenkýř nebo jeho žena mu se smíchem vrazili pohlavek, měl-li ale ožrala příliš nemístné řeči, usadil ho hospodský pádněji.

„No konečně, Ede, holoubku, už jsem se bála, že tu dnes budou hoši bez tebe. Tumaš pivo.“

Než stačil poděkovat, odtančila Tallina jinam, obě ruce plné.

„Á, tamhle máme našeho vlka! Ach, bohové, vidíte ten šíp lásky trčící mu z hrudi?“ ozvalo se z rohu pisklavě a několik mužů se rozesmálo.

„Udělej si něco s hlasem, Dorone, za chvíli ti bude dvacet,“ houkl Edraen dobrácky na nejlepšího přítele a sundal si plášť. Když se posadil, pohladil oběma rukama desku stolu a poděkoval bohům za jídlo a pití, které dnes sní a vypije. Pak teprve zvedl hlavu. „Náš milý Koiha se snad musel zbláznit, víte vy vůbec, jak je venku?“

Odpovědí mu bylo pět připitomělých úsměvů a deset skelných očí.

„Samozřejmě že nevíte,“ pokýval hlavou naoko káravě. „Nevíte, protože tu nejspíš sedíte už dobré tři hodiny.“ Třískl korbelem o stůl a naráz ho vyprázdnil. Přece tu nebude jediný střízlivý blázen. V týdnu nepil, potřeboval mít hlavu čistou na práci. Tenhle zvyk měl po otci — i ten kromě poháru lehkého piva k večeři pil ve všední dny jen vodu.

„Nemít Ketemu, seděl bys tu zrovna tak,“ ušklíbl se Pirak.

„To nejspíš seděl,“ odpověděl upřímně. „Ale naštěstí Ketemu mám, a to ze mě dělá nejšťastnějšího člověka na světě. Nyvoro, dones mi ještě pivo, prosím,“ požádal jedno z dvojčat, které se právě přitočilo k jejich stolu.

„Pro tebe všechno, vlčí rytíři,“ usmála se na něj a jemu se při pohledu do těch jiskřících očí udělalo slabo.

Nyvora a Leisa byly od sebe k nerozeznání. Tytéž hnědé vlasy, tytéž obličejové plné jemných pih, tatáž ňadra, co jim překypovala z pevně utazených kožených šněrovaček. Při pohledu na ten dar od bohů pocítil Edraen lehké bodnutí závisti. Ketema byla sice nádherná, ale prsa neměla v porovnání s dvojčaty skoro žádná. *Nemůžu mít přece všechno*, pokáral se v duchu. ňadra zdědila dvojčata po matce, stejně jako odzbrojující úsměvy. Způsob jednání s hosty — totiž to, že jste měli po první větě pocít, že jste nejdůležitějším člověkem v jejich životě — je už matka musela naučit a dcery ho dovedly k dokonalosti.

„Neříkal jsi něco o tom, že z tebe Ketema dělá nejšťastnějšího muže na světě? Ede?“

„Co?“ odtrhl konečně zrak od dívčina zadku.

Muži kolem stolu vyprskli smíchy a začali tlouct poháry o stůl.

„Je nejšťastnější, jen dokud se mu před očima nezahoupou Nyvořiny kozičky,“ popíchl ho Toffar.

„Když jsem se v Kovářské uličce rozmýšlel, jestli jít za vámi, nebo se otočit a vrátit se ke Ketemě,“ pronesl Edraen v hraném zamyšlení, „měl jsem se možná rozhodnout jinak. Jenže,“ zvýšil hlas, protože Doron se užuž nadechoval, „pak jsem si uvědomil, že je potřeba to zapít.“

„Co je potřeba zapít?“ zeptal se s chápavým úsměvem Rag, kterému věci vždycky docházely rychleji než ostatním.

Edraen se zazubil.

„Co je potřeba zapít?“ zahalekal Doron a chytil ho za rameno. „Že bude svatba?“

Edraen se usmál ještě víc a přikývl.

Muži kolem stolu propukli v jásot. Znovu začali bušit korbely do stolu, tentokrát ale bez jakýchkoli zábran; pivo šplíchalo na stůl a kapalo na podlahu, kde zatékalo do spár mezi prkny.

Zpoza rohu se vynořila Tallina a zůstala stát s rukama v bok. „Co má tohle být, holomci, chcete nám snad rozmlátit stůl?“

„Náš malý Ed se bude ženit,“ zapištěl Doron Thar a plácl ho po zádech tak silně, až se z toho Edraen rozkašlal. Těžko říct, proč bohové jeho příteli nadělili ten směšný hlas, ve všech jiných ohledech byl Doron úplně normální muž s úplně normálními schopnostmi.

Tallinin obličej rozčísl široký úsměv, ačkoli... *Je to náznak smutku, co vidím?* S rozpřaženýma rukama k němu popošla, aby ho objala. „Ať vám bohové dopřejí šťastný a dlouhý život, holoubku,“ pronesla, když mu dávala polibek na čelo. Edraen nevěděl, jestli se mu to nezdá, ale otrlá šenkýřka mu přišla dojata.

„Díky, Tallino.“

„Jen... Nyvora bude smutná.“

„Cože?“

Tallina si ho podržela na délku paží a podezřívavě si ho prohlédla. „Copak ty to nevíš?“

Edraen zavrtěl hlavou a připadal si jako pitomec.

„Myslí si na tebe už dobrý rok. Ale co už, je to její chyba, že ti dodnes nic neřekla. Hlavně abyste byli s Ketemou šťastní.“ Přimhouřila oko. „Přinesu něco k pití, co říkáš? Na náš účet, hm?“

Zavířila sukní a byla tatam. Edraen zůstal stát jako opařený, ale Pirak mu nenechal příliš času k přemýšlení, uchopil ho za ramena a stáhl ho zpátky na lavici.

„Tak povídej, zatraceně, jak to bylo!“

A tak povídal. Vyličil jim, jak požádal starého kupce Čarmu o ruku jeho dcery. Čarma byl trochu překvapený, ale souhlasil téměř okamžitě, vždyť Ketemě bylo sedmnáct a beztak by ji v brzké době čekala svatba. Edraen sice nebyl kdovíjak majetný, ale Čarma věděl, že je schopný a přemýšlivý, a že pokud může někdo jeho dceři zajistit slušné zacházení a dobré živobytí, pak je to on.

Během jeho vyprávění se k nim přitočila Nyvora s podnosem plným rohů a velikým hliněným džbánem. Když na ni Edraen pohlédl, na kratičký okamžik měl chuť hodit celou svatbu s Ketemou za hlavu — dvojčata byla opravdu krásná, a zatímco Leisa byla náladová a čas od času se utrhovala na hosty, Nyvora se k nim vždycky chovala příjemně. Proč jen mu za celou dobu nenaznačila, že po něm touží, že ho chce? Vždyť tu byl týden co týden, a pokud to trvalo rok, jak tvrdila Tallina, měla desítky příležitostí. Vzápětí ho svázal silný pocit viny, to když si představil Ketemu, jak leží doma na lůžku a ve světle svíčky si s úsměvem prohlíží jednoduchý stříbrný prsten, který jí dnes daroval. *Bohové, co je to se mnou?* Pocity s ním cloumaly jako vítr s kusem pergamenu. Odjakživa byl zvyklý mít v hlavě všechno pěkně srovnané, pro pochyby a nejistoty mu v ní nezbývalo místo. Ale dnes se cítil podivně, jako by mu mysl cosi nahlodávalo. A během večera to sílilo. Potřásl hlavou.

„Matka říká, že medovina se u nich ve vesnici vždycky pila z rohů,“ vysvětlovala Nyvora, zatímco jim rozdávala leštěné rohy

s kovovými okraji. „Musíte zkrátka pít, dokud nebudou prázdné, protože položit je nemůžete.“ Potom se podívala přímo na Edraena. Měla zarudlé oči, nebo se mu to jen zdálo? „Prý se budeš ženit.“ Pokusila se usmát, ale z toho jindy dokonalého úsměvu vyšel jen nehezský škleb. Příkývl, protože v krku mu docela vyschlo. „Pak ti přeju, aby nad vámi Bratři drželi ochrannou ruku a obdarovali vás spoustou zdravých dětí. Na,“ podala mu naplněný roh. „Pij na její zdraví.“ A aniž by počkala, až to udělá, popadla podnos a zmizela.

„Díky,“ šeptl Edraen a díval se jejími vlajícími vlasy. Měl nepřijemný pocit, že Nyvořina slova byla všechno, jen ne upřímná.

„Tak tedy,“ přerušil Doron trochu nejistě napjaté ticho, které po jejích slovech zavládlo, „připijme si na našeho přítele a jeho budoucí ženu. Edraene Borovici, myslím, že budu mluvit za všechny tady, když ti řeknu, že jsi ten největší blázen pod sluncem.“ Kolem stolu zahučel smích a Doron konečně našel obvyklou jistotu, kterou odjakživa vyvažoval pisklavost svého hlasu. „Vždyť ti není ani dvacet, jsi mistr větve stavitelské, zatímco my ostatní se za svými tituly stále ještě pachtíme, a místo abys uléhal každý večer s jinou ženou, vybereš si na zbytek života tu první, kterou potkáš. Nu, nakonec je to tvoje volba. Tak ať vám bohové požehnají, příteli, máme tě zatraceně rádi, věř, nebo ne.“

„Ať vám požehnají!“ připojili se se smíchem ostatní a šest rohů se srazilo nad stolem.

Ať nám požehnají, pomyslel si Edraen, když několika mohutnými loky vyprázdnil celý roh najednou. Doron měl pravdu, skutečně si vybral první, kterou potkal, ale jen proto, že byla tak dokonalá. S Ketemou si vyhovovali takřka ve všem a bezmezně se milovali. Když občas přemýšlel o jejich budoucnosti, vždycky se mu nakonec vybavili otec s matkou. To, jak dokázali žít bez hádek a zbytečných rozepří. Vzpomínal, jak často se otec matky dotýkal, jako by byla jemné peříčko, které nechce poničit. A jak se naopak matka k otci tiskla, jako kdyby se bála, že přijde prudký víchř, který ji od něj navždy oderve. Nevybavoval si, že by kdy zažil silnější lásku než mezi těmi dvěma. *Také bych to tak za dvacet let chtěl.*

„U Kastova jazyka, jestli tohle není nejlepší medovina, jakou jsem kdy pil!“ vybuchl již notně opilý Iurv.

„Jistě že je,“ odpověděla Nyvora, která se zničehonic znovu objevila u stolu. „Matka si ji šetří pro lepší hosty.“ Vzala Edraenovi roh z ruky a dolila mu. „Na tvoje zdraví, můj vlčí rytíři,“ naklonila se k němu s přimhouřenýma očima a podala mu po okraj naplněný roh. Edraen ucítil zvláštní napětí, které vůbec nebylo v souladu s tím, o čem před chvílí přemýšlel. Nešlo jen o to, že ho Nyvora silně vzrušovala, to ostatně všechny muže, co s ním seděli u stolu. Dívka se ale chovala zvláštně, jinak než obvykle a jeho to mátl. Ještě nikdy se mu takhle nepodbízela. Jako by se o něco snažila, jenže o co? Vždyť přece ví, že se bude ženit.

Čert to vem, pomyslel si nakonec. Dnes jsem tu proto, abych zapil svou svobodu, a ne abych přemýšlel o nesmyslech. Zaklonil hlavu a prolil si zlatavý nápoj hrdlem.

„Kdy bude svatba?“ zajímal se Rag. „A kde?“

„Kde? Přece ve svatyni, ty chytráku,“ zablábolil Iurv a dolil si.

Rag se zasmál a mávl nad ním rukou. „Ztracenovoda, nebo Dvojhradbí?“

„O tom jsme zatím nemluvili,“ přiznal Edraen. „To víš, že bych byl pro Dvojhradbí, byla by to skvělá příležitost podívat se zase jednou domů. Jen nevím, jestli by se Ketema chtěla trmáčet takovou dálku.“

„Buď se bude trmáčet ona, nebo tvoji rodiče,“ poznamenal Doron. „Už jsi jim o té novině napsal?“

„Vždyť jsem se vyslovil dnes!“ Byla ale pravda, že se nemohl dočkat, až zítra usedne k pergamenu a zpraví matku, otce i obě sestry o svém štěstí. A ještě víc se nemohl dočkat, až je všechny na svatbě obejmě. *Vždyť jsem je neviděl rok a půl, bohové, uvědomil si zděšeně.*

„Pravda.“ Doron Thar popadl džbán a počkal, až Edraen nastaví roh. „Dneska pijeme při výjimečné příležitosti, příteli, a to znamená jediné — opiješ se tak, jak se náš nejmilejší král Dar opíjí každíčký den.“ Při poslední větě ztlumil hlas, ale výbuch smíchu

už zase otrásl celou hospodou. Mladý král byl mezi obyčejnými lidmi vděčným tématem. Z jeho vášně pro víno si všichni tropili žerty, nemálo historek s ní spojených totiž z Měsíčního hradu uniklo. Skutečnost, že místo Železorukého usedl na trůn neschopný spratek, ale lidé přijímali s nelibostí. Edraen nechápal, jak je možné, že Dar'Hyse agarhen nezabil, nechápal, čím si takový idiot vysloužil čest být králem Erenézie. Jediné, co s tím ale mohl dělat, bylo upít medoviny a zatemnit si mysl.

Začínala se mu motat hlava. *Ksakru, je to ale silné pití*, pomyslel si a najednou se mu chtělo smát. Dopil roh a nalil si další.

Tak to pokračovalo celý večer. Muži kolem stolu byli čím dál opilejší a čím dál hlučnější. Netrvalo dlouho a Iurv se sesunul z lavice pod stůl na slámu, kde vzápětí usnul. Nikdo se tomu nedivil, stalo se to skoro pokaždé. První džbán medoviny zmizel, stejně tak druhý, třetí, čtvrtý a pátý. Edraen ještě nikdy v životě tolik nepil. Bylo mu lehké u srdce a nemohl se nabažit nenápadných doteků Nyvory, která si k nim v průběhu večera přisedla. Cítil, jak se v něm zábrany bortí. Připadala mu hezčí než kdy dřív, dolévala mu roh, kdykoli ho dopil, a celý večer ho svlékala očima. Jednou se vyděsil, až sebou celý škubl — to když se přistihl, že na dlouhou dobu dočista zapomněl na Ketemu i na svatbu. Stačilo ale, aby ho Nyvora pohladila po tváři a zeptala se, jestli se mu něco stalo, a klid se mu vrátil stejně jako předchozí opojení. Pak už si na Ketemu ani nevzpomněl.

Když si znovu uvědomil sám sebe, byl úplně nahý a klečel dívce mezi silnými stehny. Ani Nyvora na sobě neměla jediný kousek oblečení. Nevěděl, kde je, nevěděl ani, jestli je večer, nebo už noc. Všude byla sláma, bylo tu cítit dobytek a vedle nich hořela olejová lampa. Cítil touhu tak silnou, že s ní vůbec nedokázal bojovat. Nyvora si ho přitahovala k sobě a cosi mu šeptala a on se neměl jak bránit. Něco mu říkalo, že tohle nesmí, snad kvůli něčemu

nebo někomu, ale v hlavě měl dočista vymeteno. V tu chvíli pro něj neexistovalo nic jiného než Nyvora. Hladil ji po bocích a stehnech a chystal se pokračovat výš, k těm nádherným ňadrům, která se konečně osvobodila ze sevření látky a kůže.

Pak se mu vidění začalo rozmazávat. Bezradně zamával rukama, jako by chtěl ze zorného pole odehnat hejno dotěrných much, ale bylo to k ničemu; dívčino nahé tělo tmavlo a tmavlo, až nakonec docela zmizelo. Edraen zůstal dočista slepý. *A nejen slepý*, pomyslel si vyděšeně, zatímco mu srdce tlouklo až v krku. I šustění slámy totiž sláblo, až utichlo úplně. Veškerá opilost z něj spadla a zůstala jen nepopsatelná úzkost. Neodvažoval se pohnout, matně si vybavoval, že před chvílí spatřil hromadu slámy a vedle ní hořící lampu.

Potom se mu zrak i sluch začaly pomalu vracet. Zaslechl někoho mluvit, nejspíš ženu, slovům ale nerozuměl. Před očima se mu začal rýsovat obličej jakési stařeny, obraz se ale celý podivně vlnil, jako by byla pod vodou. Obrysy byly čím dál ostřejší, dokud nezůstal hledět do povědomé ženské tváře. Tu modř jejích očí nemohl nepoznat, přesto ale v první chvíli odmítal přijmout, co viděl — hlavu plnou šedivých umolousaných pramenů, ztrhané rysy, obličej vychrtlý na kost, šílenstvím pokřivená ústa s chybějícími zuby, přeražený nos. Žena dýchala rychle a přerývané a on slyšel jasně a zřetelně každý šelest jejího dechu, viděl každou její drobnou vrásku mnohokrát zvětšenou — jako kdyby mu někdo přičaroval psí sluch a orlí zrak. Z mihotání stínů na jejím obličejí bylo zřejmé, že někde poblíž hoří oheň, jinak ale byla všude kolem ní tma.

Potom žena zasípěla: „Jsi tam? Slyšíš mě? *Žiješ?*“ Hlas měla slabý, šustil jako kůže starého člověka.

Edraen neměl nejmenší tušení, jestli ho vidí, ale protože nebyl schopen slova, zmohl se jen na přikývnutí.

Viděla ho, protože se její bolestí zkřivenou tváří na okamžik mihlo cosi jako úsměv, pěkné to ale nebylo ani trochu. „Poslouchej mě dobře, můj Ede. Všichni...“ Nedořekla, místo toho jí z očí

vytryskly slzy. Vykřikla bolestí, chvíli se kývala dopředu dozadu, nakonec se ale ovládla. „Všichni jsou mrtví a pro tebe... pro tebe si jde... si jde... Gardian. Gardian poslal svoje psy. Utíkej, synu. *Utíkej!* Já... já už nemůžu, nevydržím, už ne!“

Matka se odmlčela a pevně stiskla víčka. Potom znovu vykřikla a vytřeštila na něj oči. Ty už ale nebyly modré jako letní obloha. Zčernaly do barvy obsidiánu a uprostřed nich hořely tenké rudé kroužky pulzující v rytmu tlukotu jejího srdce. „Musím... zabít...“ vydechla poslední slovo, zatímco jí po tvářích tekly slzy. Pak obraz zmizel.

Kolem něj se znovu zhmotnila stodola a do uší se mu zaryl Nyvořin křik. Dívka s ním třásla jako zběsilá, jak se ho snažila probudit. „Ede, tak Ede, slyšíš?“

„Pust!“ vykřikl a odhodil ji do sena. Zatal ruce v pěst a zařval do nočního ticha. Hlava se mu motala a třeštila bolestí, když se bez přemýšlení zvedl a na nejistých nohou vyšel ven. Mráz do něj uhodil, ale on to nevnímal. Krok za krokem se brodil čerstvě napadaným sněhem a hořké sliny mu odkapávaly z úst. Narazil do zadních dveří krčmy, prudce je otevřel a vpadl dovnitř. Jen matně vnímal, že je stále plná lidí. Všichni ztichli a zírali na něj jako na zjevení.

Doklopýtal doprostřed místnosti a zůstal tam stát nahý a bezradný. „Matko,“ zašeptal a cítil, jak se mu vypitá medovina dere jícnem vzhůru. Potom spatřil obličej Dorona Thara a vedle něj tvář Talliny, ale co na něj ti dva křičeli, nerozuměl. Padl na kolena, jelikož se na třesoucích se nohou už nedokázal udržet. Klečel uprostřed krčmy a v hlavě mu stále dokola kroužila jediná věta.

Všichni jsou mrtví.

Deset krajin

V Duhovém sále panovalo ticho. Byl konec rezence a babí léto za okny vyčarovalo další z teplých dnů. Tady ale teplo nebylo, kamenné stěny byly chladné po celý rok. Bledé sloupoví hrálo díky čarokamenům v oknech všemožnými barvami. Dar’Hyse, krále Erenézie a ochránce šestnácti krajin — nebo alespoň dříve jich šestnáct bylo —, pohled na tu krásu nedojímal. Mnohem víc ho zajímala klesající hladina vína v jeho číši.

Ticho se prodlužovalo a on věděl, že by měl konečně začít, zoufale se mu ale nechtělo. Celá ta záležitost s napadením Adalonu ho nesmírně obtěžovala. Vytrhla ho z jeho rutinního života a nutila ho přemýšlet. *Kéž by moje zpropadená tetička nikdy nenapsala. Kéž by se plachetnice s dopisem potopila. Kéž by si posel ze Dna Háku srazil vaz při pádu z koně.* Nic z toho se ale nestalo. Darala poslala dopis, jakýsi bezvýznamný kapitán ho převezl přes Tórské moře a ještě o něco bezvýznamnější jezdec ho přivezl do Ztracenovody.

Dar’Hys do sebe obrátil zbytek vína. Natáhl ruku a sloužící mu okamžitě dolil. Dobře věděl, že umění rychle doplnit královu

prázdnou číši mu zajistí jeho přízeň mnohem spíš než cokoli jiného. Dar’Hys ocenil jeho pohotovost zamručením, napil se a mlaskl.

Král Erenézie před necelým měsícem oslavil dvaadvacátý rok narození, svým vzezřením ale působil, jako by mu bylo nejméně o deset let víc. Černé vlasy měl dlouhé a nestříhané, visely mu v umolousaných pramenech až do půli zad. Připomínaly spíš vlasy žebráka než krále. Šedivé oči, odvěký znak rodu Hysů, měl zapadlé a rýsovaly se mu pod nimi temné kruhy — jako kdyby několik nocí nespal. Což nebylo zas tak daleko od pravdy. Od chvíle, co dorazila Daralina zpráva, trávil král ještě o něco víc času mimo hrad v Tureanině nevěstinci či s přáteli v některém z lepších zájezdních hostinců. Dole ve městě nemusel čelit vyčítavým a odsuzujícím pohledům své matky a sestry. Xima si podobné chování nikdy nedovolila — až na to jediné vzplanutí toho osudného večera, kdy dorazil posel, byla krotká jako beránek a plnila každé jeho přání. Ale matka a Aleia nešly pro pokárání nikdy daleko. A Dar to nesnášel. Nevěděl, jak se chovat, jak na jejich výtky důstojně reagovat, a tak to vždy skončilo tím, že začal křičet a vztekat se, až mu před očima naskakovaly rudé skvrny. Každou takovou hádku zakončil stejně — opil se do němoty. Pod Měsíční cestou podobné problémy řešit nemusel.

Posly vyslal do všech krajin hned toho dne, kdy se dozvěděl o strýcově smrti. Dar sám by s tím zas tolik nespěchal, ale matka na tom trvala. A tak ze Ztracenovody vyrazily dvě desítky jezdců do všech řídicích měst. I do těch za Foltarýnou, která nyní patřila i s celými krajinami Čerogoru.

„Je mi jedno, co stojí napsáno na nějakém pergamentu,“ okřikla ho tehdy matka, když jí přikázal posledních pět listů spálit. „Myslíš, že se ti lidé cítí jako Čerogorci jen proto, že jejich území teď patří Čhor-Lenovi? Jsou a budou to *naši* lidé, a ty bys na to měl pamatovat!“

Dar se s ní dál nepřel. Nikdy se nesmířila s tím, že postoupil posledních pět krajin svému tchánovi. Kníže Čhor-Len mu na

oplátku dal za ženu svoji dceru a pak společně sepsali smlouvu, ve které se mimo jiné dohodli, že si vzácný kov ze stříbrodolských nalezišť budou dělit rovným dílem. Dar na to tehdy přistoupil, říkal si, že pro šestnáct krajin bude polovina stříbra bohatě stačit. Vždyť Erenézie neměla jen Stříbrodůl, disponovala i dalšími doly, i když ne tak výnosnými.

A teď mi zbylo deset loajálních krajin včetně mé vlastní. Otec by nejspíš zaplakal, ale co se dá dělat...

Pomalu přejížděl očima po devíti krajeprávcích, kteří seděli na obyčejných židlích pod podestou s trůny. Spokojeně se tvářil pouze Sadran Gardian, pán jedenácté krajiny. Dar se na nejlepšího přítele unaveně usmál. *Alespoň jednoho z vás vidím rád.*

Konečně promluvil: „Vítejte, mí krajeprávci. Musím vás pochválit za rychlost, s jakou jste se dostavili do hlavního města.“

„No konečně,“ zabručel pán Ugaren, krajeprávec z Křižohradu. „Už jsem se obával, že Tvému Veličenstvu zamrzl jazyk v ústech.“

Dar se zamračil. „Snad aby sis dal pozor na ta svá, Ugarene, hovoříš s králem.“

„Ano, to vidím,“ ukázal tlustoch prstem na hysgaaru, prastarou korunu Hysů, spočívající Darovi na hlavě. Byla těžká a její nošení nebylo nic příjemného, ve chvílích, jako byla tato, ale Dar rád dával na odiv, kým skutečně je. Koruna byla vyrobená z nejčistšího sorijského zlata. Z kroužku obemykajícího královskou hlavu vyčnívalo jednadvacet ostnů; jeden z nich, ten nad čelem, byl delší než ostatní. Každý ostn byl ozdoben třemi velkými drahokamy — smaragdy, rubíny, safíry —, jen na tom nejdelším zářily tři pravé diamanty velikosti švestkových pecek. Hodnota klenotu byla pro smrtelníka nepochopitelná, a právě to Dara nesmírně vzrušovalo.

„Tuhle korunu jsem na Tratově hlavě nikdy neviděl. Je to hysgaara, že? Bohové. Nebolí tě z ní hlava, chlapče?“ optal se zvědavě Ugaren a naklonil hlavu na stranu.

Dar přimhouřil oči. „Už nikdy mi neříkej *chlapče*. Varuju tě, pane Ugarene. Tvá slova rozehrívají led, na kterém stojíš. Dej si pozor, aby ses neprobořil.“

„Och, a navíc je ještě básník! Budu s tebou hovořit, jak budu chtít, Dare. Nejsi v pozici, ve které bys mi mohl vyhrožovat, na to mě příliš potřebuješ. Ale k věci. Proč jsi nás sem pozval? Proč jsme se museli hnát takovou dálku? Tvůj dopis zněl nanejvýš naléhavě.“

Dar byl v pokušení nechat ho uvrhnout do tmavé kobky pod hradem. Takhle s ním nesmí mluvit nikdo. Rychle zaplašil námitku tichého vnitřního hlasu, že jeho sestra s ním jinak ani nemluví a on s tím nedokáže nic udělat. Tepalo mu na spáncích a už málem zavolal strážce, když si uvědomil, že má Ugaren pravdu. *Nemůžu si dovolit ztratit i Středolinu. Krajinu obchodu, ve které se kříží dvě hlavní kupecké cesty a skrz níž vede cesta k Čhor-Lenovi. To by byl můj úplný konec.*

„Dobrá tedy,“ řekl odměřeně. „Poslal jsem pro vás kvůli tomuhle.“ Z váčku u pasu vylovil svitek pergamenu. Rozložil ho a přečetl:

„Tento list píše Darala, královna Adalonu a princezna Erenézie, Dar’Hysovi, synu Trať’Hysovu. Věz, synovče, že přes Nekončící písky přišel nepřítel silnější než my. Silnější než Adalon, silnější než Bórzagán, silnější než Palária. Velký král Tremlin Terocén se mu postavil u Širokého brodu a padl s celou svou armádou. Opevnila jsem se v Adalantě a budu se bránit za hradbami. Totéž jsem poručila všem našim řídicím městům. Žádám tě o pomoc, Dare. Pošli svou armádu. Spojenými silami snad můžeme nepřítel zastavit. Pokud to neuděláš, my padneme a ty budeš další v řadě. Tak ti pravím a tak i bude!“

Stejně jako tehdy v noci i dnes po přečtení těch několika vět zavládlo ticho. Dar si nedělal žádné iluze o tom, že by krajeprávci slyšeli tu zprávu poprvé. Většina z nich už nějakou dobu ve Ztracenovodě pobývala; čekalo se na pány nejbližších krajin. Dar nehodlal ztrácet čas tím, že by o útoku na Adalon mluvil s každým příchozím zvlášť. Chtěl to říct pouze jednou a všem — a to dnes. Na druhou stranu mu bylo jasné, že se ta novina po Měsíčním hradě musí šířit jako požár. A že si krajeprávci dávno zjistili, proč je Dar’Hys pozval. Několik z nich se teď naklonilo dopředu a Sorlind, pán Mořštné, vyskočil na nohy, až převrhl židli.

Zdá se, že ty sis okolnosti svého pozvání zjistit nestihl...

„Jakže?“ vyhrkl. „Kdy ten dopis dorazil, Veličenstvo? Tedy, omluv mne, prosím...“ Zvedl židli a posadil se, zděšený z jeho očí ale nezmizelo.

Dar se na něj nezlobil. Dobře si pamatoval, jak reagoval on sám, a navíc měl Sorlinda docela rád. Byl jedním z mála, z něhož nevyzařovalo pohrdání.

„Zhruba před měsícem.“

„Před měsícem,“ zašeptal nepřítomně Ogleas z Pukliny.

„Starý Terocén je tedy mrtev. Nemůžu tomu uvěřit,“ zavrtěl hlavou Gredhurd ze Dna Háku. „Byl sice trochu vulgární, to ano, ale jinak moc milý. Když naposledy připlul do Erenézie, uspořádal jsem pro něj ve svém paláci hostinu.“

„To je sice zajímavé, můj příteli,“ řekl měkce Ugaren a položil svému sousedovi ruku na rameno, „ale mluvmе spíš k věci.“ Namáhavě vstal, povytáhl si opasek a pokročil blíž k trůnu. „To je jediný dopis, který přišel? Nic dalšího nevíš, Veličenstvo? Kdo je ten strašný nepřítel, jak vypadá, jaké má zbraně? A kdo teď vůbec Adalonu vládne? Snad ne Darala? Je to žena, bohové! Terocén měl přece syny, několik synů.“

„Falida, Dolta a Rohena,“ pronesl krajeprávec z Anhradu, tvrdý válečník Benek Obén. Byl vysoký a měl dlouhé světlé vlasy zapletené do pevného copu.

„Ano, to je ono,“ přikývl Ugaren. „A ti jsou teď kde?“ zeptal se Dara. „Doufám, že s matkou v Adalantě.“

„Falid a Dolt jsou mrtví,“ pronesl ponuře Dar, „a Rohen je malý kluk.“

„Bohové,“ zašeptal Gredhurd. „Copak oni byli s Tremlinem u Širokého brodu? Žádný král by přece do bitvy nevzal všechny své vlády schopné potomky!“

Dar se ušklíbl. „Je vidět, že jsi během hostiny ve svém paláci mého strýce dostatečně nepoznal. Byl všechno možné, jen ne opatrný. Tremlin je jako splašený kůň, říkával můj otec, a je jen otázkou času, kdy ho osedlá jezdec, kterého nedokáže vyhodit ze sedla.“

Strýc si byl odjakživa jistý svou neporazitelností, vzal do bitvy s sebou jak Falida, tak Dolta. Domů se už nevrátili. Do Adalanty byly poslány dvě hlavy — Tremlinova a Doltova. Co se stalo s Falidem, nikdo neví. Možná ho drží jako rukojmí, možná jeho hlavu na bojišti zkrátka jen nenašli.“

Zaznělo šeptání modliteb.

„Dostal jsi tedy druhý dopis?“ ozval se konečně Gardian. Jeho medový hlas se rozlil sálem jako teplá voda.

Dar si už začínal říkat, zda se vůbec do rozpravy zapojí. Pohlédl do klidné tváře rámované žlutými vlasy. Sadran vypadal, jako by ho zpráva vůbec neznepokojila.

„Ano, ještě jeden.“

„A co v něm stojí, k čertu?“ zahřměl Ugaren a dupl nohou jako navztekané dítě.

Nemůžu si dovolit znepřátelit si Středolinu, zopakoval si Dar třikrát, než vytáhl druhý dopis. Četl: „Synovče, s Adalonem je zle jako nikdy dříve. Do královského paláce byly doručeny dvě hlavy. První patřila mému milovanému muži Tremlinovi a druhá mému milovanému synu Doltovi. Co se stalo s Falidem, netuším já ani nikdo jiný. Nejspíš je ale také mrtvý, poněvadž si v případě Rohatých, jak jsme těm krvelačným divochům začali říkat, neumím představit jediný důvod, proč by Falida nechávali naživu. O vyjednávání nemají ti barbaři nejmenší zájem; vše si berou silou. Jediný mužský potomek, který zbyl, je tvůj bratranec Rohen. Žel bohům, v jeho tvářích se neobjevily Tremlinovy agarheny. Nejsou ani v tvářích Dolta. Kam se tedy poděly? Vypařily se snad? Zmizely v zemi? Anebo Falid žije a agarheny s ním? Ne. Je tu ještě jedno vysvětlení — někdo z nepřátel je vyřídil z Tremlinových tváří a sám se stal králem. Copak ale může být nějaký barbarský cizák *králem Adalonu*? Nemyslím, že by v takové situaci platilo odvěké pravidlo vítěze. Vždyť ani nevíme, s kým máme co do činění. Jediné, co se k nám zatím doneslo, je, že nepřátelé jsou nelidsky silní, rychlí a hlavně organizovaní. A že disponují zbraněmi plivajícími oheň, o nichž jsme nikdy neslyšeli. Prý postupují Adalonem jako nůž máslem. Čelí

jim pouze osamělé skupinky o několika stech bojovnících, které ale nad sebou nemají autoritu, jež by z nich dokázala vytvořit větší armádu. Z toho nepřítel těží. Bojím se, Dare. Jediné, co mi skýtá útěchu, je, že Adalanta a celá Lanta a Gorin jsou prozatím v bezpečí. Mezi námi a nimi stojí Obří hřbet, Varaty a Zubaté hory. Tunelem nikdy neprojdou, o to se postarám. A na severu, na Přímořské pláni, stojí několik pevných hradů, kterým jsem poslala několik tisíc jezdců. Ani tamtudy by tedy neměli proklouznout. A i kdyby prošli, zastaví je Oredvunská bažina. Co ale bude se západní částí Adalonu, s Baradem a Vernou, to nevím. Začínám se bát, že ji Rohatí celou obsadí. Prý zotročují lid. Ty, které nedokážou upotřebit, vraždí. Bohové. Jak se něco takového mohlo stát?

Synovče, znovu tě vyzývám, abys mi poslal několik tisíc svých mužů. Kdo ví, kam se nepřítel vydá, pokud padne celý Adalon. Pomoz mi zničit ho zde u nás, a nebudeš muset přihlížet tomu, jak barbari vypalují tvá města, kropí krví tvou půdu a znásilňují ženy tvé země. Toto je volání o pomoc. Ve jménu tvého otce a mého bratra, pomoz nám, Dare.

Podepsána královna vdova a regentka Adalonského království Darala.“

„U Krenových koulí!“ vybuchl Ugaren, když Dar dočetl. „Veličenstvo, co má tohle znamenat? Co je to za armádu? A kde se vlastně vzala? Kolik jich musí být, když ta ženská předpokládá, že dokážou obsadit Barad a Vernu? To přece nemůže být pravda! Adalon je obrovský, má tisíce, desetitisíce vojáků, co je to s nimi, zatraceně?“

„Ta ženská je moje teta, Ugarene, a je velice schopná,“ odvětil Dar, zatímco sledoval, jak teče rudé víno ze džbánů do jeho číše. Začínal cítit lehkou opilost, a to byl pocit, který miloval. Roztáhl rty do mírného úsměvu. „Má vlastnosti, o kterých by se tobě mohlo leda zdát,“ pokračoval směrem k Ugarenovi, když se napil. „Co se týče tvých otázek, vím toho stejně jako teď ty. Ty dva dopisy jsou jediné, co se ke mně dostalo. Jen Bratři vědí, jak to teď v Adalonu vypadá.“

„Omluv mou troufalou otázku, králi, ale poslal jsi zvědy?“ zeptal se Obén.

Dar se zakabonil. *Ptáš se stejně hloupě jako Turulek a Flacibor.* Světlovlasý válečník se choval úslužně, Dar ale dobře věděl, že za mírnou tváří se skrývají zabijácké schopnosti asasína. Rod Obénů byl vyhlášený svým uměním boje po generace.

Dar se pousmál. „Zvědy na jiný světadíl? To by nemělo význam. Myslím, že se všechno, co potřebujeme vědět, brzy dozvíme z dalších Daraliných dopisů.“

„Význam by to mělo ten, Veličenstvo,“ promluvil poprvé Floberind, krajepráve Svázané země, „že by ses dozvěděl podrobnosti o těchhle takzvaných Rohatých přímo od svých nejdůvěryhodnějších mužů. Mohl bys připravit obranu pro případ, že by... inu, došlo k nejhoršímu.“ Floberind byl dozajista nejstarší z přítomných krajeprávců. Stříbrný plnovous mu padal až na břicho a hlava byla holá jako vejce, jinak ale vypadal při síle.

Dar se nedůvěřivě usmál a přimhouřil oči. „Vy si skutečně myslíte,“ ukázal prstem od prvního k poslednímu, „že by se ti tupí barbari mohli dostat přes Tórské moře? Když přišli po svých přes poušť? Když nemají žádné lodě? Bojíte se, že srazí na kolena celé to obrovské království?“

„Říkáš tupí barbari, Veličenstvo, přitom o nich víš jen tolik, že dokázali porazit Terocéna a postupují Adalonem. Mně se zas tak tupí nezdají,“ řekl Gredhurd ze Dna Háku. Čelo měl zbrázděné vráskami. Dobře si uvědomoval, že jeho krajina by byla nejspíš na řadě jako první.

„Nevěřím, že by ti Flacibor ani Turulek neporadili, abys vyslal zvědy, Veličenstvo,“ namítl znovu Obén z Anhradu.

Tak ty toho nenecháš... Dar mu pohlédl do očí. „Nebudu se ti tu zpovídat, pane Obéne. Je jedno, jaký na to kdo má názor, důležité je jen to, co říkám já — totiž že je vyslání zvědů zbytečné.“

Ugaren si posměšně odfrkl.

„Co to má být?“ vyštěkl na něj Dar a málem praštil zlatou číší o podlahu. Na poslední chvíli se ovládl.

„Omlouvám se, Veličenstvo,“ usmál se na něj Ugaren. „Já jen že si celou dobu pro sebe říkám, co by asi dělal tvůj otec.“

Bohové, už je to tu zase! „Můj otec je mrtvý, Ugarene.“ *Sám jsem mu vrazil drudskou jehlicí do hlavy.* „Není tu, aby rozhodl. Místo něj teď vládnu já, a ty by sis to měl konečně uvědomit, slyšíš?“ Dar cítil, že už se zase začíná vztekat jako malé dítě. Bušilo mu na spáncích a byl celý rudý; z hněvu i z vypitého vína. Nemohl si ale pomoci. Pořád bylo mnoho lidí, kteří ho neuznávali, kteří v něm viděli jen Tratova neschopného syna. Některé z nich měl Dar nyní před sebou. Přinejmenším Ugaren a Obén by zasloužili vhodit do Jícnu. Ale to nesměl udělat. *Bohové, to já přece nemůžu... Zatracené králování! Byl jsem nebetyčný blázen, když jsem po tomhle toužil!* Teď si přál jedině — aby se mohl v klidu opít a pomilovat se se ženou, jedno s jakou.

Ugarenovi zmizel úsměv z tváře. „Já vím, že vládneš ty, *Veličenstvo*, nejsem idiot. Ale řeknu ti, co by udělal tvůj otec, dovolíš-li.“

Říkej si, co chceš, mně už je všechno jedno. Nastavil číši a víno zacvrlikalo. Blahosklonně pokynul rukou, jako že může krajeprávce pokračovat.

Ugaren pokývl a začal přecházet sem a tam pod podestou s trůny. „Tvůj otec by v první řadě dávno vyslal zvědy,“ začal tlustý krajeprávce. „Stejně jako by to udělal Benek,“ pohodil hlavou k Obénovi, až se mu masitý podbradek zatřásl. „Desítky zvěďů, plnou jednu loď zvěďů, kteří by se rozjeli po Adalonu ve snaze zjistit o nepřátelích co možná nejvíc — jak vypadají, co dokážou, jaké mají zbraně, jaké mají koně, jaká je jejich strategie... Ano, něco by to stálo a na výsledek jejich pátrání bychom čekali dlouho. Měsíce, možná roky. Kdyby se ale nepřítel, který dokázal porazit armádu jednoho z nejlepších válečníků na jednom z nejsnáze bránitelných míst v Adalonu, rozhodl zaútočit i na nás, byli bychom připraveni. A co se týče Daraliny prosby, nerozpakoval by se TraťHys ani chvíli. Darala je jeho sestra. Poslal by jí tolik vojáků, kolik by bylo možné. Protože je to přesně tak, jak píše tvá teta: je mnohem lepší porazit případného nepřítele na cizí půdě než bojovat na vlastní. Ušetříš

vesnice, města, která by jinak shořela. Poslal jsi pro nás z nějakého důvodu, Dare. Já předpokládám, že to bylo proto, abychom ti poradili co dělat. Tak tady máš mou radu — pošli zvědy a pošli vojsko.“

Zdálo se, že Ugarena monolog vyčerpал, neboť se po posledním slově znovu posadil na židli a nahněvaně se rozhlédl. „Zatraceně, copak by nebyla číše vína i pro nás? Tak špatně na tom snad královské sklepy nejsou, nebo ano?“ zeptal se poněkud zoufale. „Mám pocit, že se mi samým suchem vznítí hrdlo. Tvůj...“ Zmlkl.

Můj otec vám podstrojoval, což? Lahůdky z našich sklepů, norelská vína, čerstvé ovoce. Inu, to byla jiná doba, můj pane. Teď je peněz málo, každý freven se počítá. Ale číši vína bych snad mohl ožezet. Obrátil se ke sklepníkovi. „Slyšels pána Ugarena. Jdi a zařid', aby donesli víno a nějaké občerstvení.“

„Ano, Veličenstvo.“ Služebník odběhl.

Dar'Hys pohledem spočinul na krajeprávcích. Seděli tam pod ním a jen těžko se dalo určit, na co myslí. *Souhlasíte s tím tlustochem? Nebo jste proti?*

„Co si myslíš o Ugarenově návrhu, Gredhurde? Háč je první krajinou na ráně, ptám se tě tedy jako prvního.“ Jak mu víno stoupalo do hlavy, přestával je oslovovat jejich tituly.

„Díky, Veličenstvo. Určitě souhlasím s pánem Ugarenem, co se týče zvědů. Měli bychom vědět, co se tam děje — a to nejen z útržkovitých zpráv od tvé vážené tety, ale hlavně od svých vlastních mužů. Ale poslat celé vojsko... Co když tam všichni naši muži padnou? Kdo potom bude bránit Erenézii?“

„Moje řeč,“ přidal se mlaskavě Filineš, krajepráve z Norelu. Mluvil málo a nerad, jelikož měl vadu řeči. Jazyk se mu lepil na patro a jeho projev byl kombinací nechutného chrochtání a mlasování. Kdykoli promluvil, třásl se Dar odporem. Ne ale dnes. Pán Filineš se právě přidal na jeho stranu.

„Obávám se,“ pronesl tiše Gardian, „že pokud proti barbarským válečníkům neobstojí adalonská armáda, nedokáže ji porazit ani ta naše. Obě zároveň by to ale snad dokázat mohly. Radím vojsko poslat, Veličenstvo.“